

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 313683 van 30/09/2024”

nr. 313 419 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2022 dienen verzoekers, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan hen ter kennis gebracht op 31 oktober 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2022 werd ingediend door :

*K. (...), A. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië
geboren te (...) op (...) 1989
+ vrouw
H. (...) S. (...) (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...) 1996
Nationaliteit: Armenië
+ 2 kinderen:
H. (...) M. (...) (R.R. (...))
Geboren te Brussel op (...) 2018
Nationaliteit: Armenië
H. (...) S. (...) (R.R. (...))
Geboren te Brussel op (...) 2022
Nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Een eerste VIB werd door dhr. K. (...) ingediend op 30.03.2010, werd afgesloten op 30.05.2011 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Een tweede VIB werd ingediend op 16.11.2011, op 12.12.2011 werd dit verzoek afgesloten met een weigering inoverwegingname van de asielaanvraag. Betrokkene werd op 05.03.2012 gerepatrieerd naar Armenië. Een derde VIB werd ingediend op 25.07.2018, op 23.01.2019 werd de behandeling van het verzoek beëindigd. Mevrouw H. (...) diende een eerste VIB in op 10.08.2018, betrokkene deed afstand van haar VIB en de procedure werd afgesloten op 23.01.2019. Een vierde (en tweede in het geval van mevrouw) VIB werd samen ingediend op 04.04.2022, betrokkenen deden afstand van dit verzoek, het werd afgesloten op 26.08.2022. De duur van procedures – namelijk in het geval van meneer een jaar en 2 maanden voor de eerste, iets minder dan een maand voor de tweede, iets minder dan zes maanden voor de derde en iets minder dan vijf maanden voor de vierde procedure en vijf en een halve maand voor de eerste procedure en iets minder dan vijf maanden voor de tweede procedure van mevrouw– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij de aanvraag niet kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Armenië aangezien zij een VIB hebben ingediend. Betrokkenen deden afstand van dit VIB, dit kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien dit VIB niet meer lopend is.

Betrokkenen verwijzen naar de preciaire situatie in Armenië en het feit dat niet-essentiële verplaatsingen naar de zone met Azerbeidzjan worden afgeraden. Het argument dat de Federale Overheidsdienst

Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toeristen zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij zouden kunnen worden opgeroepen voor de verplichte legerdienst, zelfs indien ze voor een korte periode Armenië bezoeken. Echter, de verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle meerderjarige, mannelijke burgers zodat dit element dan ook niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Betrokkenen maken ook op geen enkele wijze aannemelijk dat zij ingezet zullen worden in de oorlog met Azerbeidzjan.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin en voor de moeder van meneer waarmee zij op hetzelfde adres wonen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen verder niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkenen verklaren dat elke sociale band in hun land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn met hun lange verblijf in België. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat mevrouw bij haar eerste VIB verklaarde dat zij nog haar ouders, twee zussen en een broer heeft die in Armenië verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet meer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) Staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België zijn geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen problemen veroorzaakten en tot op heden geen enkele keer in contact zouden gekomen zijn met de politie dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (dat betrokkenen sinds hun aankomst onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij reeds meer dan vier jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij geenszins zou wensen te parasiteren in de Belgische samenleving, dat zij via het bekomen van een diploma hopen een kans op de arbeidsmarkt te krijgen, dat zij getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Er wordt op gewezen dat waar verzoekers vragen verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, verzoekers het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68-1, §1, 1° van de Vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “*de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo*”, kunnen er hoe dan ook geen kosten ten laste gelegd worden van verweerder.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van hun eerste middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekende partij beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoekende partij woont reeds MEER DAN 10 JAAR in België. Verzoekende partij heeft een duurzame band met België.

Ook zijn kinderen en andere familieleden verblijven hier.

Verwerende partij houdt er een te enge interpretatie van art. 8 EVRM op na. Verzoekende partij riep artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privéleven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die KEure 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan verwerende partij om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privéleven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoekende partij kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Men vergete niet dat verzoekende partij zijn land van herkomst diende te ontvluchten. In België hebben verzoekende partij duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)"

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun tweede middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoekende partij is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd bijna 3 jaar geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoekende partij in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekende partij wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Armenië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.”

3.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van hun derde middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Meermaals werd reeds geoordeeld dat 'buitengewone' omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn.

Betreffende de toepassing van (oud) art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet bepaalde de omzendbrief van 9 oktober 1997 in der tijd dat: ‘De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om

terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (bv. omwille van oorlogsomstandigheden of een ernstige ziekte)'. In haar arrest van 27 juni 2007 (n°I 72.824) stelt de Raad van State dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat, hetgeen verzoekende partij gedaan heeft. Het onderzoek van de aanvraag moet steeds benaderd worden vanuit twee invalshoeken, namelijk in het licht van de ontvankelijkheid en in het licht van de gegrondheid van de aanvraag. Dit feit sluit echter geenszins uit dat eenzelfde feit terzelfdertijd een buitengewone omstandigheid kan zijn die het indienen van de aanvraag in België mogelijk maakt, en een reden ter verantwoording van het toekennen van de verblijfsvergunning.

Verzoekende partij haalde verschillende buitengewone omstandigheden aan waarom hij niet kan terugkeren naar Armenië:

- 1) Ten eerste verwijst verzoekende partij naar zijn verregaande sociale en economische integratie en verbondenheid met België;
- 2) Ten tweede haalt verzoekende partij de algemene veiligheidssituatie aan in zijn land en meer bepaald in zijn regio van herkomst, waardoor het uiterst onveilig en praktisch zeer moeilijk is om ernaar terug te keren;
- 3) Ten derde, daarbovenop, kampt verzoekende partij met psychische problemen die hem eveneens verhinderen zijn aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in te dienen, onder meer vanwege een geattesteerd verhoogd risico op suicide.

Zoals reeds uiteengezet zijn buitengewone omstandigheden, omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. In dit verband is het noodzakelijk om de verzoekende partij, op basis van de motiveringsplicht, in staat te stellen te begrijpen waarom deze elementen door de wederpartij niet zijn aanvaard. Dit blijkt ook uit arrest nr. 159.769 van Uw Raad: "Waarom de gemachtigde meent dat de aangehaalde elementen geen argumenten zijn die het bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of verblijf en dat er dus geen sprake is van buitengewone omstandigheden, wordt echter in het geheel niet gemotiveerd. Zodoende kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen in concreto, in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat aldus geen sprake is van een ware motivering."

Wat betreft het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat de aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend heeft de Raad van State reeds verschillende malen geoordeeld dat :

« lorsque la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle »

Verwerende partij moet de algemene rechtsbeginselen, die de basis vormen van het vertrouwen van personen op het Belgisch grondgebied in de publieke instanties, waarborgen. Deze beginselen verplichten verwerende partij een evenwichtige houding aan te nemen in de zaak die hem toevertrouwd wordt en een oordeel te vellen op basis van alle concrete elementen die voorgelegd worden.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst

niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de De Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoekende partij mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Minstens dient vastgesteld te worden dat verweerder onvoldoende uiteenzet waarom de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen die de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag rechtvaardigen.

Door niet concreet te motiveren waarom de ingeroepen elementen door verzoekende partij met betrekking tot zijn langdurig en socio-economisch verblijf, zijn werkbereidheid en integratie niet voldoende zijn om de aanvraag te ondersteunen en door zijn leeftijd en uitzonderlijke traject niet te betrekken in de bestreden beslissing, is de beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, met de zorgvuldigheidsplicht en met de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.4 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet maar zetten niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert duidelijk, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, te weten via de diplomatieke of

consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, *in casu* Armenië. Hij heeft voor elk van deze elementen uiteengezet waarom hij tot deze conclusie is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers ook een inhoudelijke kritiek uiteenzetten ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken, kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder motiveert dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waardoor verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, hadden kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst. Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling. Ze wijzen op de elementen die ze als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag: hun verregaande sociale en economische integratie in België – de algemene veiligheidssituatie in hun land van herkomst, waardoor het uiterst onveilig en praktisch zeer moeilijk is om ernaar terug te keren – de psychische problemen van verzoeker, die kampt met een geattesteerd verhoogd risico op suïcide.

Betreffende verzoekers' integratie motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkenen tonen verder niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkenen verklaren dat elke sociale band in hun land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn met hun lange verblijf in België. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. [...]

De elementen van lang verblijf en integratie (dat betrokkenen sinds hun aankomst onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij reeds meer dan vier jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij geenszins zou wensen te parasiteren in de Belgische samenleving, dat zij via het bekomen van een diploma hopen een kans op de arbeidsmarkt te krijgen, dat zij getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hieruit blijkt duidelijk waarom verweerder het bestaan van sociale banden met en integratie in België niet aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verweerder oordeelt dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dus niet in de ontvankelijkheidsfase worden beoordeeld. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Ze betogen wel dat het feit dat deze elementen tot de gegrondheid van de zaak behoren, niet verhinderen dat zij ook als buitengewone omstandigheid kunnen worden beoordeeld tijdens de ontvankelijkheidsfase. Dit standpunt druist echter rechtstreeks in tegen de bovenvermelde vaststaande rechtspraak van de Raad van State en kan dan ook niet worden aanvaard.

Wat de veiligheidssituatie in Armenië betreft, motiveert verweerder het volgende:

“Betrokkenen verwijzen naar de preciaire situatie in Armenië en het feit dat niet-essentiële verplaatsingen naar de zone met Azerbeidzjan worden afgeraden. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toeristen zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.”

Verzoekers laten deze motivering ongemoeid. Zij tonen niet aan dat verweerder de algemene veiligheidssituatie in Armenië met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij, om een verblijfsaanvraag bij de Belgische diplomatieke post te kunnen indienen, zich zouden moeten begeven naar het bovenbeschreven grensgebied met Azerbeidzjan.

Waar verzoekers verder gewag maken van geattesteerde psychische problemen, dient te worden opgemerkt dat ze dit slechts voor het eerst aanvoeren in het kader van de huidige procedure. Uit de verblijfsaanvraag van 12 juni 2022, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat verzoekers dit element hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft. Bovendien worden er geen medische attesten voorgelegd die de voorgehouden medische problematiek aantonen.

Verzoekers voeren verder aan dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hun aanvraag *“niet voldoet”*. Volgens hen is de bestreden beslissing genomen op basis van pure willekeur. Verzoekers kunnen hierin echter niet worden gevolgd. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder voor elk van de door verzoekers aangehaalde elementen heeft uiteengezet waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Er kan geenszins worden gesteld dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom de verblijfsaanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, noch dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op basis van pure willekeur.

Verzoekers verwijzen nogmaals naar de instructie van 19 juli 2009. Ze betogen dat, hoewel deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, verweerder openlijk heeft verklaard dat de daarin vervatte criteria

nog steeds worden toegepast. Verzoekers menen dat hun situatie voldoet aan deze criteria en dat zij daarom tot een verblijf in het Rijk dienen te worden gemachtigd. Volgens verzoekers wordt dan ook door het nemen van de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel geschonden.

Betreffende de bovenvermelde instructie wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) Staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).”

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken. Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kan bijgevolg verzoekers niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen” en “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. In dit verband moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de hem uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Vervolgens voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Verzoekers menen dat zij ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer zullen worden van onmenselijke of vernederende behandelingen, aangezien dit een zodanige psychologische ontreddeering zou teweeg brengen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt

dat het in principe aan verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekers tonen niet met minstens een begin van bewijs aan dat zij in Armenië zullen worden blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoekers betogen slechts in zeer algemene termen dat een terugkeer naar Armenië een zodanige psychologische ontreddeering zou teweegbrengen, doch zij staven hun betoog met geen enkel medisch attest. Een loutere vrees om blootgesteld te worden aan een ernstig en reëel risico op folteringen of mensonterende behandelingen, volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers slagen er niet in om hun loutere vrees met enig begin van bewijs te concretiseren. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Voorts verwijten verzoekers verweerder dat hij er bijna drie jaar over heeft gedaan om een beslissing te nemen aangaande hun verblijfsaanvraag. Ze menen dat er rekening moet worden gehouden met de lange duur van de procedure betreffende artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder zou geen enkele verklaring of verschoning bieden voor de vertraging in behandeling van hun aanvraag.

De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekers' verblijfsaanvraag dateert van 12 juni 2022 en de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 20 oktober 2023. Er kan dan ook alleen maar worden vastgesteld dat verzoekers' kritiek niet ernstig is. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, blijkt niet dat verweerder er bijna drie jaar over zou hebben gedaan om een beslissing te nemen aangaande hun verblijfsaanvraag. Daarenboven volgt uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dat een onontvankelijkheidsbeslissing met toepassing van deze bepaling binnen een vaste, vooropgestelde periode zou moeten worden genomen. In ieder geval komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder een aanvraag tot verblijfsmachtiging, die ruim 1 jaar en vier maanden eerder werd ingediend, onontvankelijk verklaart wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekers tonen niet aan dat daarmee enige redelijke termijn werd overschreden.

Tenslotte voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren aan dat ze geen banden meer hebben met hun land van herkomst en dat al hun dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden. Ze benadrukken dat ze reeds meer dan tien jaar in België wonen en daardoor een duurzame band met België hebben opgebouwd. Verzoekers menen dan ook een beschermenswaardig privéleven in België te hebben, hetgeen wordt geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin en voor de moeder van meneer waarmee zij op hetzelfde adres wonen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen verder niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkenen verklaren dat elke sociale band in hun land van herkomst definitief doorgeknipt zou zijn met hun lange verblijf in België. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat mevrouw bij haar eerste VIB verklaarde dat zij nog haar ouders, twee zussen en een broer heeft die in Armenië verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet meer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.”

Verweerder is aldus van oordeel dat verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aannemelijk maken. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekers in de eerste plaats concreet aannemelijk moeten maken dat hun in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekers noch in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in hun verzoekschrift meer duidelijkheid verschaffen omtrent het privéleven dat ze in België zouden hebben opgebouwd. Verzoekers beperken zich tot het enkele feit dat ze reeds lange tijd in België verblijven en er duurzame vriendschapsbanden hebben opgebouwd. Ze leggen echter geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België hebben opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van hun sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekers zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er bewust van waren dat hun verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekers beschikten immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Verzoekers voeren verder geen enkel concreet middel aan dat toelaat te besluiten dat de beoordeling omtrent het privéleven gedaan door verweerder onwettig zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt

de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN